

Sagens Behandling i dens Hæelhed. Den ærede Ordfører bemærkede, at det har været denne her af Udvalget fremsatte Tanke, som har ledet — det var ikke hans Udtryk, men det var dog Meningen — Rigsdagen ved Afgjørelsen af tidligere Sager; men dertil svarer jeg: Denne Tanke kom først frem i den 15de Session, nemlig i 1863—64. Tidligere havde man den ikke, men ved et dengang af Regjeringen her i Thinget forelagt Udkast traadte den frem, og jeg veed, at det overraskede mig, som daværende Minister, der var saa nøie bekendt med de tidligere Forhandlinger om lignende Sager, at man nu vilde slaae ind paa denne Vej. Denne Tanke er som sagt ikke tidligere kommen frem, men dukkede ganske pludselig op ved Behandlingen af det nævnte Lovforslag og det umiddelbart derpaa følgende, som den ærede Ordfører har for Sie. Jeg troer, at de Bemærkninger, jeg saaledes har tilladt mig at fremsætte, ville vise, at der, affect fra alt Andet, er særdeles Meget, der taler for det af Regjeringen nu forelagte Udkast til Lov om, at det omhandlede Embede maa blive sat paa fast Gage; men der er desuden en særegen Grund, som taler derfor, og den ærede Ordfører har heller ikke undervurderet den, skjøndt hans Udtalelser maaskee vare mindre i Samklang med Betænkningen. Ved at læse den, faaer man nemlig det Indtryk, at Udvalget har meent, at de Ulemper, som Regjeringen har paaberaabt sig, at der skulde være forbundet med Bestyrelsen af Embedet, naar en Deel af samme var lønnet med Sportler og en anden Deel med fast Gage, slet ikke havde nogen Vægt; dette har den ærede Ordfører imidlertid lempet noget ved sine Udtalelser, idet han erkender, at de nævnte Ulemper dog ikke ere ganske betydningsløse. Dette er sandelig heller ikke Tilfældet, de have deres meget indgribende Betydning, og dette har bragt Regjeringen til ved et af de tidligere Lovudkast, der ere behandlede i Rigsdagen, nemlig Lovudkastet angaaende Sunds Gudme Herredsfogedembedets Overgang paa fast Gage, i Motiverne udtrykkelig at fremhæve, at der var Ulemper forbundne med at lade Sunds Gudme Herredsfogedembedet vedblive at lønnes med Sportler, medens Skriverembedet, som det var ønsket at faae forenet

dermed i Anledning af Vacance, skulde lønnes med fast Gage. Denne Deel af Motiveringerne mødte dengang aldeles ingen Indsigelse, hverken i Folkethinget eller i det andet Thing. Naar man nu har sagt: Erfaringen har jo vist, at den Omstændighed, Regjeringen nu har paaberaabt sig, ikke har nogen Betydning, siden vi have to Embeder, hvor Forholdet er ordnet saaledes, at Skriverembedet er lønnet med fast Gage og Dommerembedet med Sportler, saa svarer jeg dertil: ganske vist er Forholdet temmelig uheldig ordnet saaledes for disse to Embeder, men man maa tillige tænke paa, at man der ikke havde den heldige Udvei, som vi have med Hensyn til det her omhandlede Embede; thi de to vedkommende Embedsmænd vilde ikke gaae paa fast Gage. Jeg indseer ikke, hvad Indflydelse det skulde have til at bringe Sagen i en for dette Lovudkast uheldig Stilling, at disse to Embedsmænd ikke vilde sættes paa fast Gage; det er netop til Fordeel for Statskassen, at man faaer Herreds- og Byfogderne til at overtage Skriverembederne; thi det vil være det høitærede Folkething velbekendt, at hvor disse Embedsmænd ikke have villet overtage de vacante Skriverembeder, der er ogsaa Statskassen kommen til at betale Mere for Udførelsen af disse Forretninger, end Tilfældet vilde blive, naar man holdt sig til den ved Loven af 19de Februar 1861 bestemte Sum, 500 Rd., som Tillæg til den almindelige Gage for den Herredsfoged eller Byfoged, der tillige skal være Skriver. Statskassen vil med Hensyn til dette Embede ikke blive synderlig brøstholden, naar man tænker paa, at Herredsfogden netop har overtaget Skriverembedet for de 500 Rd. Jeg veed ogsaa fra tidligere Forhandlinger om denne Sag, at den vedkommende Mand, ganske i Overensstemmelse med de Forudsætninger, som han, efter hvad der tidligere er passeret her i Thinget ved lignende Sager, troede sig berettiget til at gaae ud fra, har gjort Regning paa, at han, naar han overtog Skriverembedet for de 500 Rd., ogsaa vilde komme paa fast Gage for Herredsfogedembedets Vedkommende. Naar man endelig har sagt, at man jo har Erfaringen for sig i saa Henseende med Hensyn til de to Embeder, som ere nævnte i Betænkningen, saa skal jeg indskrænke mig til